

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Daniely Zemanové a soudců JUDr. Barbary Pořízkové a JUDr. Radana Malíka v právní věci žalobce: **JEFIN Pro, spol. s r.o.**, v insolvenčním řízení, se sídlem Lhotka 33, Bílovec, zastoupeného JUDr. Lubomírem Rokytou, advokátem se sídlem Slezské náměstí 14, Bílovec, proti žalovanému: **Finanční ředitelství v Ostravě,** se sídlem Na Jízdárně 3, Ostrava, proti rozhodnutím žalovaného ze dne 16. 9. 2009, č. j. 10600/08-1102-802371 a č. j. 10734/08-1102-802371, ve věci daně z příjmů fyzických osob ze závislé činnosti a funkčních požitků, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 5. 5. 2010, č. j. 22 Ca 289/2009 - 43,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Včas podanou kasační stížností se žalobce (dále jen „stěžovatel“) domáhá zrušení rozsudku Krajského soudu v Ostravě (dále jen „krajský soud“) ze dne 5. 5. 2010, č. j. 22 Ca 289/2009 - 43, kterým byly zamítnuty žaloby proti shora specifikovaným rozhodnutím Finančního ředitelství v Ostravě (dále jen „žalovaný“). Napadenými rozhodnutími byla zamítnuta odvolání stěžovatele proti platebním výměrům Finančního úřadu v Novém Jičíně (dále jen „správce daně“), kterými byla stěžovateli předepsána k přímému placení daň z příjmů fyzických

osob ze závislé činnosti a z funkčních požitků za zdaňovací období roku 2004 a 2005, ve výši 32 585 Kč a 290 696 Kč, a to na základě daňové kontroly.

Usnesením ze dne 15. 4. 2010, č. j. 22 Ca 289/2009 - 26, krajský soud žaloby ve shora uvedených věcech spojil ke společnému projednání. Podstatou sporu se však nezabýval, neboť dospěl k závěru, že stěžovatel není aktivně legitimován k podání žalob, protože tyto byly podány po prohlášení konkursu na majetek stěžovatele a obě žaloby podle § 249 odst. 1 zákona č. 182/2006 Sb., o úpadku a způsobech jeho řešení (insolvenční zákon), ve znění pozdějších předpisů, zamítl.

Z úplného výpisu z obchodního rejstříku stěžovatele krajský soud zjistil, že na základě vyhlášky Krajského soudu v Ostravě ze dne 30. 6. 2009, sp. zn. KSOS 25 INS 4048/2009, bylo se stěžovatelem zahájeno insolvenční řízení. Na základě usnesení Krajského soudu v Ostravě ze dne 24. 7. 2009, sp. zn. KSOS 25 INS 4048/2009, bylo rozhodnuto o úpadku stěžovatele a byl na jeho majetek prohlášen konkurs. Tímto okamžikem přešlo dle ustanovení § 246 odst. 1 insolvenčního zákona oprávnění nakládat s majetkovou podstatou, jakož i výkon práv a plnění povinností s ní související, na insolvenčního správce. Ve smyslu ustanovení § 246 odst. 1 insolvenčního zákona se tímto okamžikem stal insolvenční správce jedinou oprávněnou osobou k podání žaloby k vymožení nároku stěžovatele souvisejícího s majetkovou podstatou. S ohledem na skutečnost, že žaloby byly podány stěžovatelem dne 6. 11. 2009, tj. po prohlášení konkursu na majetek stěžovatele, krajský soud obě žaloby v souladu s ustanovením § 249 insolvenčního zákona zamítl.

V kasační stížnosti uplatnil stěžovatel důvody dle § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) Nezákonnost napadeného rozsudku spatřuje v nesprávném právním posouzení. Dle stěžovatele se ustanovení § 249 insolvenčního zákona aplikuje pouze v případě podání žaloby nebo jiného návrhu, která směřuje k vymožení nároku dlužníka.

V projednávané věci se však nejedná o nárok stěžovatele, ale o jeho závazek, respektive povinnost k zaplacení dodatečně vyměřené daně z příjmů fyzických osob ze závislé činnosti a funkčních požitků. Závazky dlužníka nepatří do majetkové podstaty, protože nejsou uvedeny v ustanovení § 206 insolvenčního zákona. Z uvedených důvodů navrhuje napadený rozsudek zrušit a věc vrátit krajskému soudu k dalšímu řízení.

Žalovaný se ve vyjádření ke kasační stížnosti zcela ztotožnil se závěry napadeného rozsudku, odkázal na vyjádření k žalobám a navrhl kasační stížnost jako nedůvodnou zamítnout.

Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že je podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná a stěžovatel je řádně zastoupen (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Poté přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů a zkoumal při tom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 2 a 3 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

S argumentací stěžovatele uvedenou v kasační stížnosti nelze souhlasit. Pravomocná rozhodnutí – platební výměry na daň z příjmů fyzických osob ze závislé činnosti a funkčních požitků, respektive jimi předepsaná daň, se v majetkové sféře úpadce projeví snížením jeho majetku, který patří do konkursní podstaty. Řízení o zákonnosti napadených rozhodnutí, ať už správní či soudní je tak řízením o nárocích, které se týkají majetku náležejícího do konkursní podstaty ve smyslu ustanovení § 206 insolvenčního zákona. Předepsané daňové povinnosti nejsou závazky vůči majetkové podstatě stěžovatele, nýbrž závazky stěžovatele vůči správci daně. Domáhá-li se stěžovatel žalobou zrušení předmětných platebních výměrů, domáhá se současně toho, aby nebyl povinen předepsané povinnosti hradit a nedošlo ke snížení jeho majetku. V této souvislosti lze připomenout stanovisko občanskoprávního a obchodního kolegia Nejvyššího soudu ze dne 17. 6. 1998, sp. zn. Cpjn 19/98, na které již v odůvodnění rozhodnutí odkázal krajský soud. V tomto stanovisku je výslovně uvedeno, že není rozhodné, zda se jedná o řízení soudní či jiné (např. správní), ale podstatné je, že se jedná o řízení o nároku, který se týká majetku patřícího do konkursní podstaty. Takovými nároky se rozumí veškeré nároky, jež s majetkem podstaty přímo či nepřímo souvisí a které mají vliv na některá (byť dílčí) oprávnění s majetkem podstaty spojená.

Stěžovatel tak nebyl oprávněn žaloby podat, neboť tato práva přecházejí v souladu s ustanovením § 246 insolvenčního zákona na insolventního správce. Insolvenčním správcem je v souladu s výpisem z obchodního rejstříku Mgr. Lukáš Stoček, se sídlem K Nemocnici 18, Nový Jičín. Do procesního postavení stěžovatele tak vstupuje na místo úpadce insolvenční správce, který je nadále namísto úpadce oprávněn a povinen hájit zájmy týkající se majetku v konkursní podstatě v soudním řízení. Nadále sice platí, že úpadcova práva a právem chráněné zájmy mohly být dotčeny vydáním žalobou napadeného rozhodnutí, k ochraně těchto práv a právem chráněných zájmů však již v soudním řízení vystupuje někdo jiný – insolvenční správce. Opačný závěr by vedl k podstatnému popření smyslu přechodu oprávnění vykonávat práva a povinnosti úpadce na správce konkursní podstaty, neboť úpadce by mohl nadále v soudním řízení vystupovat a činit procesní úkony případně i proti procesním zájmům insolventního správce na místě žalobce.

Z výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. podanou kasační stížnost jako nedůvodnou zamítnul. O věci přitom rozhodl

bez jednání postupem podle § 109 odst. 1 s. ř. s., dle kterého o kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud zpravidla bez jednání.

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 a 5 ve spojení s § 120 s. ř. s., neboť neúspěšnému stěžovateli náhrada nákladů řízení nepřísluší. Žalovanému nad rámec jeho úřední činnosti žádné náklady řízení nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 26. ledna 2011

Mgr. Daniela Zemanová
předsedkyně senátu